

Jaha, så ska man sätta sig själv på piedestal igen. Ofta är det ju i ett säljande syfte, ansökningar av olika slag. I dessa fall är man ute efter något specifikt. Det gäller att plocka fram en speciell kvalitet och framhäva den in absurdum. Nu däremot, ska jag helt sonika, förklara vem jag är. Så här följer en så komplett beskrivning som möjligt av "Mina Jag".

"Och högen växer!" och "Deta är Olof Palmes mödare" (sic!), var huvudrubrikerna på den tidningsetta jag egenhändigt knäpade ihop redan som sexåring, de där gråtrista februaridagarna 1986. Med röd tuschpenna målade jag min egen fantombild av mördaren

och illustrerade sorgen med hur högen rosor växte. Så tidigt startade alltså min tidningskarriär, som alltså utgör ett stort intresse. Bara några år senare med pappas Macintosh SE (med åttatums svartvit skärm) och Aldus PageMaker (så hette det på den tiden!) fick denna hittepåblaska lite annat innehåll men framför allt annan form och svartvita clipart-bilder.

Men varför var jag som liten unge besatt av tidningsdesign? Är jag månne barn till min härkomststads, Karlstad, store tidningsläkt Ander? Så är inte fallet. Jag växte upp i ett hem där musiken och estetiken stod i centrum. "Cello, piano och gura, David behöver

nog aldrig sura" skrev någon putslustig en om mig vid ett tillfälle. Spelar gör jag fortfarande men framför allt sjunger jag mycket i kör. I höstas gjorde jag till och med debut som körledare. Iförd strut ledde jag ett gäng svenscars luciaframträdande för ungefär 700 personer i Nices, Frankrike, största katedral. Detta är min hemvist under det här läsåret, 2002/03.

Jag tillsammans med flickvän (inte Irene) och klasskompis bor i ett charmigt gult hus på en av Nice västliga kullar. Pass på, nu kommer "David - the civilingenjören". Som många val i livet slumpade det sig så att jag efter naturvetenskapligt gymnasium,

Mina jag och Irene

brandmannelump och diverse ströjobb hamnade i Norrköping. Där har jag läst två år på Medieteknikprogrammet, utbildningen som syftar till att skapa mjuka ingenjörer. Förhoppnings inte civilingenjör "light" utan snarare en gedigen tekniker med sinne att förena det bästa av två världar. Tvärvetenskap och allt det där som har varit på allas läppar nu ett tag. Återstår att se...

För att plocka fram och utnyttja den humanistiska sidan av mig själv och för att förkovra mig i den franska jag förvärvade i Belgien under ett utbytesår på gymnasiet begav jag mig hit. Som ERASMUS-student på Nice Universitet i teknikdominerade Sophia Antipolis svettras vi stundom med traktens datanördar. Vi, jag och Olle, har dock haft svårt att hitta bra kurser som täcker upp ett år. Delvis därför skrev vi in oss på denna kurs i Informationsformgivning.

Det är bara halva sanningen. För att återvända till inledningen, som

inte har något med min politiska färg att göra, så hade jag ett i grunden murat formgivningintresse. Mammans konstmåleri och känsla för det smakfulla har påverkat mig mycket. Detta har via diverse "desktoppade" skolarbeten, skoltidningar, affischjobb, broschyrjobb osv. fått ett visst utrymme i mina eftergymnasiala studier. Men, alldeles för lite, tycker jag. Nu ser jag min chans att få poäng för vissa av de kunskaper ja redan innehar och de jag kommer få.

Framför allt har jag i de akademiska kretsar som varit min vardag i drygt två år märkt en avsaknad av snygg layout. Vetenskapliga rapporter och läromedel för högre studier ska vara korrekta, ISO-fierade, oattraktiva och direkt fiendliga för människans sinne för de sköna konsterna. Jag begär inget glättigt livstilmagasinsutseende, vissa saker må ju förbli seriösa... Men när hela forskarkåren skriver i ett typ "dosbaserat" ordbehandlingsprogram

(LaTeX) menar jag att det borde gå att göra stora landvinningar inom sådan informationsformgivning. Läslighet och lättöverskådlighet är gamla trofasta dygder och varför i h-vete ska bilderna vara längst bak i ett appendix? Kan någon förklara?

Jaja, se där. Jag vill alltså med denna kurs kunna knäppa en hel yrkeskår på näsan. Nej, i ärlighetens namn vill jag verkligen lära mig mer och kunna applicera det så fort som möjligt.

Vad gör jag annars när CAP&Design och NyTeknik inte nyss dumpit ner i brevlådan? Det här året blir ju på ett vis en stor semester med mycket turistande. Passar även på att njuta av vinfloran och har sedan länge uppskattat matlagning. Väl hemma i Sverige gillar jag att skutta iväg på Friskis&Svettis. Så det är väl ungefär det man kan säga om mig på ett A4. Sorry guys, det finns ingen Irene.

David Kästel i Nice den 29 januari 2003